

Ngày xưa ngày xưa, ở làng Phù Đổng có người phụ nữ lấy chồng đã lâu mà vẫn chưa có mụn con nào.

Một hôm, bà đi làm đồng vào sáng tinh mơ như thường lệ. Bỗng, bà thấy một dấu chân khổng lồ hằn trên ruộng lúa:

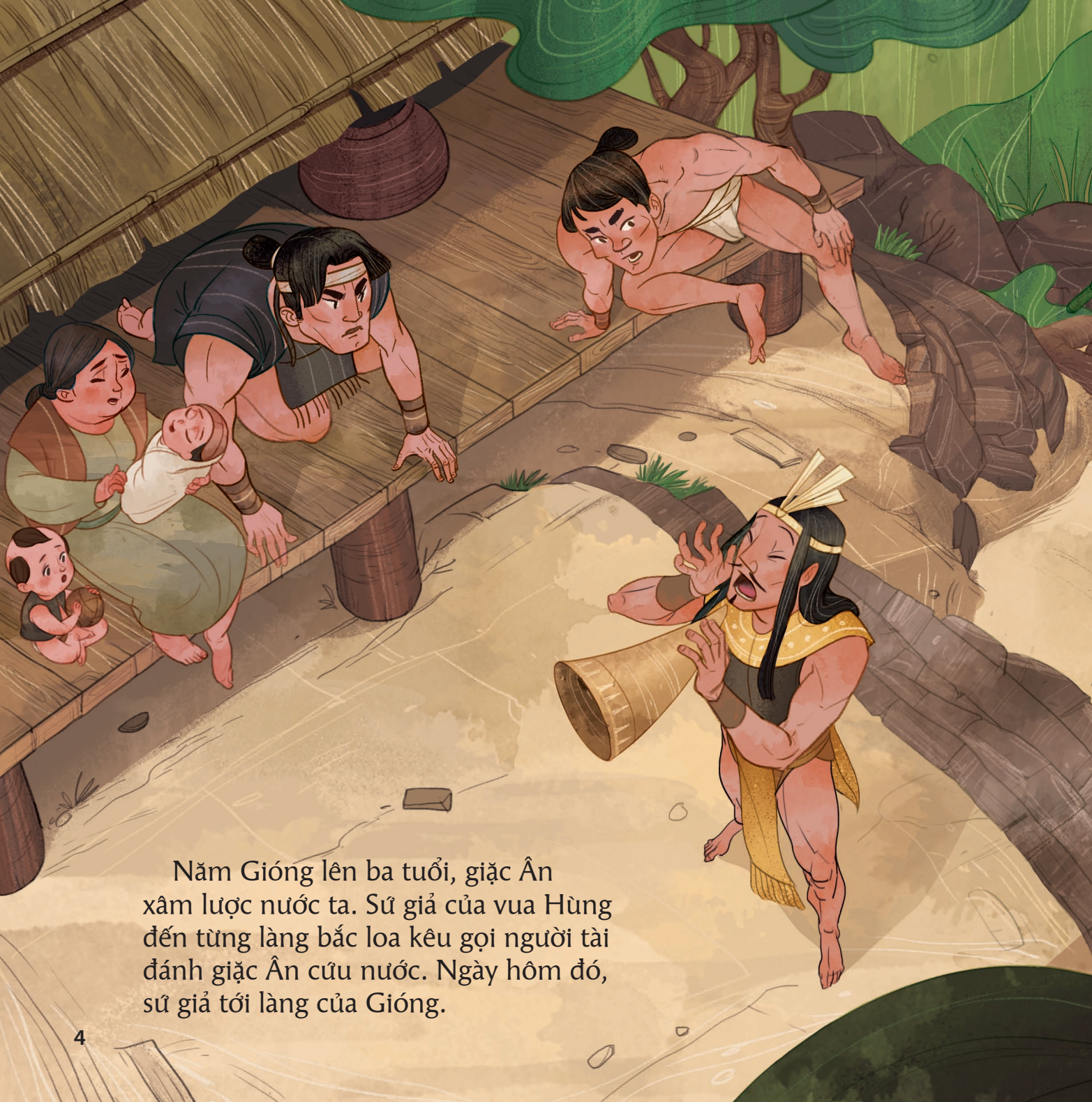
“Ôi, bàn chân ai mà to thế này?” - Bà thầm nghĩ.

Tò mò, bà ướm thử chân vào dấu chân khổng lồ nọ.

Kể từ hôm đó, mười hai tháng sau, bà sinh ra một đứa con trai kháu khỉnh và đặt tên là Gióng. Dù được cha mẹ chăm sóc hết lòng nhưng Gióng không biết khóc, không biết cười, cha mẹ đặt đâu nằm đấy. Hai vợ chồng lo lắng, tìm đủ cách chạy chữa cho con. Nhưng, mặc cho những cố gắng của bố mẹ, Gióng vẫn chẳng chịu nói một lời.

Năm Gióng lên ba tuổi, giặc Ân
xâm lược nước ta. Sứ giả của vua Hùng
đến từng làng bắc loa kêu gọi người tài
đánh giặc Ân cứu nước. Ngày hôm đó,
sứ giả tới làng của Gióng.

Giống đang nằm trên giường, nghe vậ vộ bật dậy nói với bố mẹ: “Bố mẹ ra mời sứ giả vào nhà giúp con!” Bố mẹ Giống sững sờ trước câu nói đầu tiên của con trai. Mẹ Giống can ngăn: “Con mới ba tuổi, biết gì mà đòi tâu với sứ giả!”

